

breddt, at lovudkastet også giver offentlige myndigheder adgang til TV-overvågning i de af ministeriet for offentlige arbejder nævnte tilfælde.

Straffelovrådet har opfattet justitsministeriets lovudkast således, at det også med hensyn til de offentlige myndigheders interesser er tilsigtet at holde lovteksten til de situationer, hvor det er mest nærliggende allerede nu at forudse en legitim offentlig interesse i TV-overvågning. Rådet tør imidlertid ikke afvise, at der også uden for det i lovudkastets § 2, nr. 1, nævnte område kan forekomme tilfælde, hvor der vil opstå behov for, at offentlige myndigheder foretager overvågning. Straffelovrådet ville derfor ikke have indvendinger imod, at der ved loven blev tillagt justitsministeren beføjelse til at træffe udvidende bestemmelser for så vidt angår offentlige myndigheders overvågning. Rådet har dog ikke i sit forslag til ændret lovtekst optaget nogen bestemmelser herom.

Justitsministeriets lovudkast indeholder i § 2, nr. 2, en generel undtagelsesbestemmelse for TV-overvågning af område, hvorpå der drives erhvervsvirksomhed, såfremt overvågningen foretages af den, der har rådighed over området. Det fremgår af lovudkastets bemærkninger, at denne undtagelsesbestemmelse bl.a. begrundes med, at lovudkastets § 1 ellers ville medføre, at der gennemførtes forbud mod TV-overvågning f.eks. af tankstationer eller af veje, som vel er beliggende på private fabriksområder, men dog benyttes til almindelig færdsel. Undtagelsesbestemmelsen er imidlertid formuleret generelt, og dette har i nogle høringsudtalelser givet anledning til kritik. Statsadvokaten for København har således peget på, at der efter reglen straffrit vil kunne foretages TV-overvågning af selv meget store butikcentre, hvortil der hele døgnet er adgang for alle og enhver. Og østre landsret har i sit høringssvar peget på, at det kan synes uklart, hvordan retstilstanden vil være i tilfælde, hvor en forretning har kommunens tilladelse til at bruge en del af et gadeareal til f.eks. at udstille eller forhandle varer.

Allerede i dag finder der i vidt omfang TV-overvågning sted på tankstationer med henblik på at kunne identificere kunder, som unddrager sig betaling. Efter straffelovrådets opfattelse må det anses for velbegrunder generelt at undtage TV-overvågning af tankstationer fra forbudsreglens område.

Straffelovrådet kan ligeledes tiltræde, at et forbud mod TV-overvågning ikke bør omfatte veje på fabrikker, lagerpladser, garageanlæg og lignende. Ligesom på tankstationer vil der her kunne være et

klart behov for at kunne føre kontrol med området gennem TV-overvågning.

Det kan give anledning til større tvivl, om der også generelt bør være adgang til TV-overvågning af gader, torve m.v. i butikcentre, eller om butikker i sådanne centre alene bør kunne foretage overvågning af egne indgange, facader m.v. efter § 2, nr. 3, og § 3. Det kan anføres, at gadearealer i sådanne butikcentre i væsentlig grad svarer til almindelige gader og veje, som er beliggende uden for centret. Dette synspunkt gælder i særlig grad, når der er tale om butikcentre, hvis gader og torve er beliggende udendørs, idet de nævnte gader m.v. næppe adskiller sig fra almindelige gågader, hvor butiksindehavere alene skal kunne overvåge egne indgange m.v. efter reglen i § 2, nr. 3. Det forhold, at en gade er beliggende i et ikke overdækket butikcenter, bør efter straffelovrådets opfattelse ikke kunne føre til en fravigelse af forbudsreglen i § 1.

Med hensyn til gader og torve m.v. i overdækkede butikcentre har det anførte synspunkt imidlertid ikke samme vægt. Overdækkede butikcentre kan have en høj grad af lighed med almindelige stormagasiner, hvor lovudkastet ikke er til hinder for indendørs TV-overvågning. Hertil kommer, at grænsen mellem butikker og gader i overdækkede butikcentre er udvisket i noget højere grad, end når det drejer sig om gader i fri luft. Efter straffelovrådets opfattelse taler disse synspunkter for, at overdækkede butikcentre bør være omfattet af undtagelsesreglen i § 2, nr. 2, om overvågning af områder, hvorpå der drives erhvervsvirksomhed. For at tydeliggøre anvendelsen af § 2, nr. 2, med hensyn til overdækkede butikcentre foreslår straffelovrådet nedenfor en ændret formulering af denne undtagelsesbestemmelse.

Med hensyn til det af østre landsret rejste spørgsmål er det straffelovrådets opfattelse, at undtagelsesbestemmelsen i § 2, nr. 2, bør forstås således, at den ikke giver adgang til TV-overvågning af egentlige gadearealer, hvorpå forretninger udstiller eller forhandler visse varer. Overvågning i sådanne tilfælde vil derfor kun kunne gennemføres, i det omfang det kan ske efter reglerne i § 2, nr. 3, og § 3.

For at tydeliggøre undtagelsesbestemmelsen i § 2, nr. 2, foreslår straffelovrådet, at bestemmelsen udbygges med en eksemplifikation, der viser, hvilke former for overvågning bestemmelsen primært tager sigte på. Straffelovrådet foreslår, at bestemmelsen udformes således: